

„Trochu nejspíš ano,“ pokrčím rameny.

„Je to opravdu naprosto dokonalé místo,“ začne znovu tu starou ohranou písničku, kterou jsem za poslední týdny z jeho úst vyslechla víckrát, než bych vůbec dovedla spočítat.

„Já vím, tati, to už jsi říkal minimálně stokrát,“ brouknu a snažím se neznít jako typický znuděný pubertální spratek.

Přála bych si cítit stejnou euforickou radost jako on. Jenže pokaždé, když si vzpomenu na konečný cíl naší cesty, dostaví se pouze strach a obavy.

Zámek Šedý Vrch, byť je podle mého táty naprosto *dokonalým místem*, jak mi neustále připomíná, rozhodně není rezidencí, kterou by v současné době někdo chtěl nazývat svým domovem. Před čtyřmi sty lety možná byl skvostným sídlem se strategicky významnou polohou na samé hranici Německé říše, zub času se na něm však řádně podepsal. Zejména tedy během minulého staletí, kdy jej pro své účely nejprve zabralo gestapo a následně se z něj v období komunistického režimu stalo velmi oblíbené rekreační centrum pro nejvlivnější příslušníky strany. Když se v restituci zámek vrátil původním majitelům, tedy rodině Grausteinů, byl ve stavu hodném leda tak zbourání. Kdyby rodina nevěnovala veškeré své úspory na jeho renovaci, nejspíš by se ani s demolicí nemuseli obtěžovat, protože by spadl sám. Ačkoliv za posledních dvacet let prošel několika rozsáhlými rekonstrukcemi a za účelem většího zisku byl zpřístupněn i veřejnosti, stále je to taková menší ruinička. Navíc v zapadlé vesničce na samém konci světa, kam netrefí ani liška, aby dala dobrou noc. Pro mého tátu se ovšem stala symbolem nového začátku, životní příležitostí i výzvou, a především splněným snem.

Táta historii vždycky miloval. Navzdory svým rodičům, kteří ze svého nejstaršího potomka chtěli mít za každou cenu právníka, dějiny také vystudoval, což pro ně bylo jedno z největších životních zklamání, s nímž se vlastně doteď pořádně nesmířili. V dobách jeho studií s ním dokonce přerušili veškeré kontakty a odmítli ho jakkoliv podporovat. Když se pak vrátil domů s doktorským titulem, jejich vztahy

se sice částečně urovnaly, ale nikdy mu nepřestali vyčítat, že se rozhodl plnit své vlastní ambice, místo aby se podřídil těm jejich. Neobměkčilo je ani to, že se mu v poměrně mladém věku podařilo získat docenturu, dobře placené místo na jedné z předních českých univerzit a zařadit se mezi uznávané české historiky, jejichž odborné publikace jsou ceněny i v zahraničí. Kromě bádání v archivech a následného psaní knih po celou dobu své akademické kariéry přednášel pozdně novověké dějiny. Doposud sice pořádně nevím, co přesně je jejich náplní, ale nejčastěji v tom figuroval pojem *baroko*. Kolegové si ho vážili, u studentů byl velmi oblíbený a on sám byl spokojený.

Jenže pak se něco změnilo. Jeho návštěvy v archivech už nebyly tak časté jako dřív. Psal čím dál méně, až přestal úplně, a pokaždé když mu zrak spočinul na jeho obrovské knihovně plné tlustých svazků odborných knih, nepřirozeně se mračil. Práce se pro něj stala nepřijemnou povinností. Ráno z domu odcházel pouze s velkým sebezapřením a vracel se unavený a vyčerpaný jako nikdy předtím. Za několik měsíců jako by zestárl o celé desetiletí. Řekla bych, že úplně vyhořel.

Když se dozvěděl, že kdesi v pohraničí na severu Čech na jednom soukromém zámku umřel kastelán a majitel vypsál výběrové řízení na jeho pozici, bez váhání se přihlásil. A shodou okolností byl také jediný vhodný uchazeč na toto místo. Tak mu to aspoň bylo řečeno. Vzhledem k poloze i stavu daného objektu si ovšem nejsem jistá, jestli nebyl jediný uchazeč vůbec.

Práce kastelána byla prý jeho tajným snem ještě z dob studií, kdy si o prázdninách přivydělával jako průvodce na všech možných památkách od zámků přes hrady, kláštery až po zříceniny a tohle bral jako příležitost si ho konečně splnit.

Nemůžu říct, že by se mě neptal na můj názor a prostě mě s sebou odvedl, ať už se mi to líbí, nebo ne. Celé jsme to společně probrali do nejmenšího detailu. Pravda, nebyla jsem z toho zrovna dvakrát nadšená a věděla jsem, že stačí jediné mé slovo, abychom zůstali. Jenže když jsem viděla, jak táta rázem ožil, nedokázala jsem mu tu radost zase zkazit.